

— Йо, ще скръстимъ ржце! — рече Козаря. — Ето телеграмата, отивамъ въ града да я ударя...

— На добъръ часъ! — тръгна си Котаковъ и се изви: — Много здраве на братушките!...

Тръгна си и Козаря. И му стана болно, противно и чоглаво. Не му вѣрваше, или що? Той ще каже чистата истина и нищо повече. Хубавото — хубаво, лошото — лошо... Ама това, дето чакъ отъ министра до Начо Котака ги боли за тази делегация — не му се вижда май чисто...

— Страхъ ги — хубаво ще да е! — рече си увѣрено Козаря и тръгна облекченъ, развеселенъ и пѣргавъ...

*

Козаря спрѣ предъ пощата, изпѣна вратъ, прочете надписа, за да се увѣри сякашъ, че това именно е пощата, а не нѣщо друго, и пристъпи да влѣзе.

Но единъ младъ мжжъ, съ набръчкано лице и черни, щръкнали мустачета, му препречи пжтя...

— Ела съ мене! — рече той.

— Кжде?

— Ела съ мене! — строго и малко соннато повтори непознатия.

— Кой си ваша милость? — попита поразсърденъ Козаря и отстъпи малко настрана.

— Полицай, — представи се непознатия и посочи напредъ: — Съ мене, вика те околийския началникъ...

— Щомъ е до околийския, ще дойда, ама само дето ще ме поразтакашъ, — рече примирително Козаря и тръгна напредъ.

Въведоха го въ тѣсна, дълга, но свѣтла и приветлива стая. Задъ сиво, остѣргано бюро се-